

Δικάσιμος: 28-3-2017

Αρ.Πινακ.: 47

Διάδικοι: Χαράλαμπος Αλέρτας-Κ.Τ.Ε.Λ. Ν.ΑΙΤΩΛΟΑΚΑΡΝ. Α.Ε.»

ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΚΑΤΑ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση, από 29-10-2014 έφεση του ενάγοντος κατά της 915/2012 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε κατά την ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (άρθρα 664 επ. ΚΠολΔ), έχει ασκηθεί νομότυπα και εμπρόθεσμα, εφόσον από τα στοιχεία του φακέλου της δικογραφίας δεν προκύπτει επίδοση της εκκαλουμένης απόφασης και από τη δημοσίευσή της (14-5-2012) μέχρι την άσκηση της έφεσης (30-10-2014) δεν έχει παρέλθει τριετία (άρθρα 495 επ., 511,513, παρ.1 εδ.β', 516,517,518 παρ.2 και 520 ΚΠολΔ). Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή (άρθρο 532 ΚΠολΔ) και να ερευνηθεί περαιτέρω ως προς το παραδεκτό και το βάσιμο των λόγων της, κατά την ίδια παραπάνω διαδικασία (άρθρα 533 παρ.1, 674 παρ.1 του ίδιου κώδικα).

Με την από 10-9-2009 (αρ.κατ. 158955/4492/2009) αγωγή του ο ενάγων, ήδη εκκαλών, ισχυρίστηκε, κατ' εκτίμηση του δικογράφου, ότι προσλήφθηκε από τον εναγομένη, ήδη εφεσίβλητη, στις 3-6-2005 και έκτοτε, με αλληπάλληλες διαδοχικές συμβάσεις, που χαρακτηρίστηκαν ως συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, διάρκειας από 6-6-2005 έως 5-12-2005, 16-12-2005 έως 15-6-2006, 28-6-2006 έως 27-12-2006, 10-1-2007 έως 9-7-2007, 23-7-2007 έως 22-11-2007, 5-12-2007 έως 4-6-2008, 17-6-2008 έως 16-12-2008 και 1-1-2009 έως 30-8-2009, εργάστηκε ως φορτοεκφορτωτής στις κεντρικές αποθήκες αυτής (εναγομένης), στον

Υπεραστικό Σταθμό ΚΤΕΛ Κηφισού. Ότι με τον τρόπο αυτό κάλυπτε πάγιες και διαρκείς ανάγκες της εναγομένης, συνδεδεμένος στην πραγματικότητα, από την αρχή, με αυτήν με μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, καθόσον ο χαρακτηρισμός των άνω συμβάσεων ως ορισμένου χρόνου έγινε από την εναγομένη με σκοπό την προς καταστράτηγηση των εργασιακών δικαιωμάτων του. Ότι μετά τη λήξη της τελευταίας από τις παραπάνω συμβάσεις, στις 30-8-2009, η εναγομένη έπαυσε να αποδέχεται τις προσφερόμενες από αυτόν ως άνω υπηρεσίες, προβαίνοντας έτσι σε άτυπη καταγγελία της αορίστου χρόνου σύμβασης εργασίας του, η οποία είναι άκυρη λόγω μη τήρησης των νομίμων διατυπώσεων (έγγραφο τύπο και καταβολή αποζημίωσης). Με βάση το ιστορικό αυτό και μετά τον παραδεκτό περιορισμό του αιτήματος από καταψηφιστικό σε αναγνωριστικό, ζήτησε: α) να αναγνωρισθεί ότι η σχέση εργασίας που τον συνδέει με την εναγομένη αποτελεί από 6-6-2005 και εφεξής μια ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, β) να αναγνωρισθεί ότι η γενόμενη στις 30-8-2009 καταγγελία της σύμβασης εργασίας του είναι άκυρη και να υποχρεωθεί η εναγομένη να αποδέχεται τις υπηρεσίες του, με την καταδίκη της σε χρηματική ποινή για κάθε ημέρα άρνησής της να πράξει τούτο και γ) να του επιδικαστεί για μισθούς υπερημερίας, από την ημερομηνία της άκυρης απόλυσής του μέχρι τις 31-5-2010, το συνολικό ποσό των 15.527,76 ευρώ, από το οποίο 11.477,04 ευρώ καταψηφιστικά και το υπόλοιπο αναγνωριστικά. Το πρωτοβάθμιο δικαστήριο με την εκκαλουμένη απόφασή του απέρριψε την αγωγή ως μη νόμιμη. Κατά της απόφασης αυτής παραπονείται ο ενάγων με την υπό κρίση έφεση, για τους αναφερόμενους σ' αυτή λόγους που ανάγονται σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και ζητεί να γίνει δεκτή η έφεσή του και την εξαφάνιση της εκκαλουμένης, ώστε να γίνει δεκτή η αγωγή του.

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 648 και 669 ΑΚ προκύπτει ότι, σχέση εργασίας αορίστου χρόνου, υπάρχει, όταν οι συμβαλλόμενοι δεν έχουν συμφωνήσει ορισμένη διάρκεια για την παροχή της εργασίας, ούτε η χρονική αυτή διάρκεια συνάγεται από το είδος και το σκοπό της εργασίας. Αντίθετα η σύμβαση εργασίας είναι ορισμένου χρόνου, όταν συνομολογείται η διάρκεια αυτής μέχρι ορισμένου χρονικού σημείου ή μέχρι την επέλευση ορισμένου μέλλοντος και βέβαιου γεγονότος ή την εκτέλεση ορισμένου έργου, μετά την περάτωση του οποίου ή την επέλευση του βέβαιου γεγονότος ή του χρονικού σημείου, παύει να ισχύει αυτοδικαίως. Επομένως, η διάρκεια της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι σαφώς καθορισμένη, είτε γιατί συμφωνήθηκε ρητά ή σιωπηρά, είτε γιατί προκύπτει από το είδος και το σκοπό της σύμβασης εργασίας. Χαρακτηριστικό της σύμβασης εργασίας ορισμένου χρόνου είναι ότι τα μέρη γνωρίζουν επακριβώς το χρονικό σημείο της λήξης της. Η σύμβαση αυτή παύει αυτοδικαίως, σύμφωνα με το άρθρο 669 παρ. 1 ΑΚ, όταν λήξει ο χρόνος για τον οποίο συνομολογήθηκε, χωρίς να χρειάζεται καταγγελία της και καταβολή αποζημίωσης. Ο ορθός δε νομικός χαρακτηρισμός της σύμβασης, ως κατ' εξοχήν έργο της δικαιοδοτικής λειτουργίας ανήκει στο δικαστήριο, το οποίο μη δεσμευόμενο από το χαρακτηρισμό που προσέδωσαν τα συμβαλλόμενα μέρη, κρίνει ερμηνεύοντας το περιεχόμενο της, όπως απαιτούν η καλή πίστη και τα συναλλακτικά ήθη και οι περιστάσεις, υπό τις οποίες έχει συναφθεί η σύμβαση (ΟΛΑΠ 18/2006). Εξάλλου, κατά το αρθρ. 8 §§ 1 και 3 του Ν. 2112/1920, όπως αυτό έχει τροποποιηθεί και αυθεντικά ερμηνευτεί (ν. 4558/1920, άρθρο 11 α.ν. 547/1937), οι διατάξεις του νόμου αυτού περί υποχρεωτικής καταγγελίας της σύμβασης εργασίας αορίστου χρόνου εφαρμόζονται και επί συμβάσεως εργασίας ορισμένου χρόνου, όταν ο καθορισμός διάρκειας αυτής δεν δικαιολογείται αλλά τέθηκε σκόπιμα προς

καταστρατήγηση των περι υποχρεωτικής καταγγελίας διατάξεων. Στην περίπτωση αυτή ανακύπτει ακυρότητα ως προς τον καθορισμό της ορισμένης χρονικής διάρκειας της σύμβασης και θεωρείται ότι έχει καταρτισθεί ενιαία σύμβαση αόριστου χρόνου με τις επακόλουθες συνέπειες περί απόλυσης με καταγγελία και καταβολή αποζημίωσης. Περαιτέρω, με το π.δ. 81/2003, που εκδόθηκε «με σκοπό την προσαρμογή της Ελληνικής νομοθεσίας προς τις διατάξεις της Οδηγίας 99/70/ΕΚ του Συμβουλίου της 28ης Ιουνίου 1999 σχετικά με τη συμφωνία πλαίσιο για την εργασία ορισμένου χρόνου που συνήφθη μεταξύ των διεπαγγελματικών οργανώσεων γενικού χαρακτήρα CES, UNICE και CEEP (E.E.L.175/10.7.1999), με την οποία επιδιώκεται η βελτίωση της ποιότητας της εργασίας ορισμένου χρόνου με την εφαρμογή της αρχής της μη διάκρισης σε σχέση με την εργασία αορίστου χρόνου και θεσπίζονται διατάξεις για να αποτραπεί τυχόν κατάχρηση που προκαλείται από τη χρησιμοποίηση διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου», οι διατάξεις του οποίου εφαρμόζονται «στους εργαζόμενους με σύμβαση ή σχέση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, οι οποίοι απασχολούνται στον ιδιωτικό τομέα, περιλαμβανομένων και των ανωνύμων εταιρειών που είναι εισηγμένες στο Χρηματιστήριο Αξιών Αθηνών και δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του Π.Δ. 164/2004, σύμφωνα με το άρθρο 3 περίπτωση γ' αυτού και με το άρθρο 5 ειδικότερα αυτού, ορίζονται τα εξής: «Κανόνες προστασίας εργαζομένων και αποφυγής καταστρατηγήσεων σε βάρος τους. 1. Η χωρίς περιορισμό ανανέωση συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου είναι επιτρεπτή, αν δικαιολογείται από έναν αντικειμενικό λόγο. Αντικειμενικός λόγος υφίσταται ιδίως: Αν δικαιολογείται από τη μορφή ή το είδος ή τη δραστηριότητα του εργοδότη ή της επιχείρησης, ή από ειδικούς λόγους ή ανάγκες, εφόσον τα στοιχεία αυτά προκύπτουν αμέσως ή εμμέσως από την οικεία σύμβαση, όπως η προσωρινή αναπλήρωση

μισθωτού, η εκτέλεση εργασιών παροδικού χαρακτήρα, η προσωρινή σώρευση εργασίας, ή η ορισμένη διάρκεια βρίσκεται σε συνάρτηση με εκπαίδευση ή κατάρτιση, ή γίνεται με σκοπό τη διευκόλυνση μετάβασης του εργαζομένου σε συναφή απασχόληση ή γίνεται για την πραγματοποίηση συγκεκριμένου έργου ή προγράμματος ή συνδέεται με συγκεκριμένο γεγονός ή αναφέρεται στον τομέα των επιχειρήσεων αεροπορικών μεταφορών και των επιχειρήσεων που ασκούν δραστηριότητες παροχής υπηρεσιών αεροδρομίου εδάφους και πτήσης. 2. Σε κάθε περίπτωση, οι λόγοι οι οποίοι δικαιολογούν την ανανέωση της σύμβασης ή σχέσης εργασίας ορισμένης χρονικής διάρκειας πρέπει να αναφέρονται στη σχετική συμφωνία των μερών, η οποία συνάπτεται εγγράφως, ή να προκύπτουν ευθέως από αυτήν. Αντίγραφο της συμφωνίας αυτής πρέπει να παραδίδεται στον εργαζόμενο αμελλητί μετά την έναρξη της προσφοράς της εργασίας του. Ο έγγραφος τύπος της ανωτέρω συμφωνίας δεν είναι απαραίτητος, όταν η ανανέωση της σύμβασης ή σχέσης εργασίας έχει εντελώς ευκαιριακό χαρακτήρα και δεν έχει διάρκεια μεγαλύτερη των δέκα (10) εργάσιμων ημερών. 3. Σε περίπτωση που η χρονική διάρκεια των διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας ορισμένου χρόνου υπερβαίνει συνολικά τα δυο (2) έτη, τεκμαίρεται ότι με αυτές επιδιώκεται η κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών της επιχείρησης ή εκμετάλλευσης με συνέπεια τη μετατροπή αυτών σε συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας αορίστου χρόνου. Αν στο χρονικό διάστημα των δυο (2) ετών ο αριθμός των ανανεώσεων, σύμφωνα με την παράγραφο 4 του παρόντος άρθρου, διαδοχικών συμβάσεων ή σχέσεων εργασίας υπερβαίνει τις τρεις (3), τεκμαίρεται ότι με αυτές επιδιώκεται η κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών της επιχείρησης ή εκμετάλλευσης με συνέπεια τη μετατροπή των συμβάσεων αυτών σε συμβάσεις ή σχέσεις εργασίας αορίστου χρόνου.

Ν.Δ.102/1973), ενώ συνεπάγονται και τις ποινικές κυρώσεις του άρθρου 458 Π.Κ., για τους παραβάτες των διατάξεων, μεταξύ άλλων, του άρθρου 5 του ΠΔ 229/1994. Από τις διατάξεις αυτές προκύπτει ότι το έκτακτο προσωπικό των ΚΤΕΛ, σε αντίθεση με το τακτικό προσωπικό, προσλαμβάνεται, μετά τήρηση των ως άνω προϋποθέσεων του άρθρου 5 του ΠΔ 229/1994, για ορισμένο χρόνο, μη δυνάμενο να υπερβεί τους έξι μήνες, ότι η τέτοια για ορισμένο χρόνο πρόσληψη δύναται να επαναλαμβάνεται εφ' όσον υπάρχουν έκτακτες και απρόβλεπτες ανάγκες και ότι δεν επιτρέπεται η πρόσληψη του έκτακτου τούτου προσωπικού για αόριστο χρόνο, αφού από τις υπόλοιπες διατάξεις του Κανονισμού δεν προβλέπεται ούτε κατ' εξαίρεση η πρόσληψη εκτάκτων υπαλλήλων με σύμβαση εργασίας αόριστης διάρκειας. Όμως οι διατάξεις αυτές δεν εμποδίζουν την, σύμφωνα με το άρθρο 8 παρ. 3 του Ν. 2112/1920 και άρθρο 5 παρ. 3 του Π.Δ. 81/2003, χαρακτηρισμό της σύμβασης, ως εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου, εάν από την αποδεικτική διαδικασία προκύπτει πράγματι ότι τα μέρη απέβλεψαν στην ουσία στην κατάρτιση μιας τέτοιας σύμβασης, ο δε μισθωτός εξυπηρετούσε στην πραγματικότητα πάγιες και διαρκείς ανάγκες του εργοδότη, αν ληφθεί μάλιστα υπόψη ότι οι διατάξεις του Π.Δ. 81/2003 είναι μεταγενέστερες αυτών του Π.Δ. 229/1994. Εξάλλου, τα Κοινά Ταμεία Εισπράξεων Λεωφορείων (ΚΤΕΛ) αποτελούν νομικά πρόσωπα ιδιωτικού δικαίου και ήδη, μετά την ισχύ του Ν. 2063/2002, ανώνυμες εταιρίες, επί των οποίων έχουν εφαρμογή επ' αυτών οι γενικές περί νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου διατάξεις και, συνεπώς και αυτές του Π.Δ. 81/2003 (ΑΠ 524/2016, 883/2014 815/2011, 1326/2010 ΤΝΠ Νόμος).

Σύμφωνα με τα παραπάνω, εφόσον κατά τα ανωτέρω ιστορούμενα στην ένδικη αγωγή περιστατικά, ο ενάγων είχε προσληφθεί στην πραγματικότητα για την κάλυψη πάγιων και διαρκών υπηρεσιακών αναγκών της εναγομένης (η οποία, κατά τα προεκτεθέντα, αποτελεί

ν.π.ι.δ.), και ο συνολικός χρόνος υπηρεσίας του υπερέβαινε τα δύο έτη, η αγωγή είναι νόμιμη, στηριζόμενη στις ως άνω διατάξεις, και, επομένως, έσφαλε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο που απέρριψε αυτήν ως μη νόμιμη, όπως βάσιμα υποστηρίζει ο ενάγων με το μοναδικό λόγο της έφεσης. Ενόψει των ανωτέρω, πρέπει να γίνει δεκτή η έφεση ως ουσιαστικά βάσιμη και να εξαφανιστεί η εκκαλουμένη απόφαση, αναγκαίως δε και ως προς τη διάταξή της περί δικαστικών εξόδων. Ακολούθως, πρέπει να κρατηθεί η υπόθεση από το παρόν δικαστήριο και να ερευνηθεί κατ' ουσία η αγωγή (άρθρ.535 ΚΠολΔ).

Από τις ένορκες καταθέσεις των μαρτύρων, που εξετάστηκαν στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και περιέχονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης αυτού, καθώς και από όλα τα έγγραφα που οι διάδικοι νόμιμα επικαλούνται και προσκομίζουν, αποδεικνύονται τα ακόλουθα: Με σύμβαση εξαρτημένης εργασίας ορισμένου χρόνου, που καταρτίστηκε εγγράφως μεταξύ των διαδίκων στις 3-6-2005, ο ενάγων, ήδη εκκαλών, προσλήφθηκε από το εναγομένη, ήδη εφεσίβλητη, ανώνυμη εταιρεία με την επωνυμία «Κ.Τ.Ε.Λ. Αιτωλοακαρνανίας Α.Ε.», προκειμένου να εργασθεί ως φορτοεκφορτωτής στο σταθμό Αθηνών, με χρόνο έναρξης της εργασιακής του σύμβασης την 6-6-2004 και για έξι (6) μήνες, ήτοι μέχρι τις 5-12-2005. Μετά την πάροδο του χρόνου της ως άνω αρχικής σύμβασης, ο ενάγων συνέχισε να απασχολείται στην εναγομένη με την προαναφερόμενη ιδιότητα, δυνάμει διαδοχικών συμβάσεων όμοιου με την πρώτη περιεχομένου, που χαρακτηρίζονταν ως συμβάσεις εργασίας ορισμένου χρόνου, χρονικής διάρκειας, κατά σειρά, από 6-6-2005 έως 5-12-2005, από 16-12-2005 έως 15-6-2006, από 28-6-2006 έως 27-12-2006, από 10-1-2007 έως 9-7-2007, από 23-7-2007 έως 22-11-2007, από 5-12-2007 έως 4-6-2008, από 17-6-2008 έως 16-12-2008 και από 1-1-2009 έως 30-8-2009, οπότε η εναγομένη έπαυσε να

αποδέχεται τις υπηρεσίες του. Καθόλο το παραπάνω χρονικό διάστημα, από 6-6-2005 έως 30-8-2009, ο ενάγων εργάστηκε ως φορτοεκφορτωτής στον υπεραστικό σταθμό των ΚΤΕΛ στην Αθήνα, με καθήκοντα την εμφόρτωση και η εκφόρτωση των αποσκευών στα ευρισκόμενα στον έμπροσθεν της αποθήκης της εναγομένης χώρο, λαμβάνοντας, με βάση τις παραπάνω συμβάσεις, τις αποδοχές που όριζαν οι οικείες συλλογικές συμβάσεις εργασίας των εργαζομένων με την άνω ειδικότητα. Αυτός εργαζόταν 25 ημέρες το μήνα, πραγματοποιούσε υπερωριακή απασχόληση, απασχολείτο δε και Κυριακές και αργίες, καθώς και νυκτερινή εργασία, όπως ακριβώς και το μόνιμο προσωπικό της εναγομένης, ενώ εκτός των παραπάνω καθηκόντων που του είχαν ανατεθεί με βάση όλες τις παραπάνω, όμοιου περιεχομένου, συμβάσεις, ήταν επιφορτισμένος και με την έκδοση αποδείξεων και την είσπραξη χρημάτων για τα ασυνόδευτα δέματα. Από τα παραπάνω προκύπτει σαφώς ότι η πρόσληψη του ενάγοντος δεν έγινε για την εκτέλεση εποχικής ή έκτακτης και απρόβλεπτης εργασίας, λόγω αυξημένης κίνησης σε συγκεκριμένη περίοδο ή ασθένειας υπαλλήλου, αφού η συγκεκριμένη θέση του φορτοεκφορτωτή αφορούσε μόνιμη εργασία και αναγκαία για την εναγομένη, ενόψει των αναγκών της για μόνιμο προσωπικό, τις οποίες κάλυψε με την συνεχή απασχόληση αυτού (ενάγοντος) στην παραπάνω θέση, με τις παραπάνω αλληπάλλληλες συμβάσεις, για χρονικό διάστημα 4,5 περίπου ετών. Την πρόσληψη δε του ενάγοντος και την ανανέωση των συμβάσεων του δεν υπαγόρευε κάποιος ειδικός λόγος, ούτε άλλωστε αναφέρεται τέτοιος λόγος στις παραπάνω συμβάσεις, αλλά, αντίθετα, από την αρχή της εργασιακής του σχέσης αυτός κάλυπτε πάγιες και διαρκείς ανάγκες της εναγομένης, για το λόγο, όμως, ότι δεν τηρήθηκε η προβλεπόμενη από το άρθρο 5 του π.δ. 229/1994 διαδικασία, εντάχθηκε προσηματικά στο έκτακτο προσωπικό με απόφαση του Δ.Σ. της εναγομένης. Με βάση τα

παραπάνω, ο ενάγων τυπικά προσλήφθηκε ως έκτακτο προσωπικό, με σύμβαση εργασίας ορισμένου χρόνου, που ανανεώθηκε στη συνέχεια με πανομοιότυπες διαδοχικές συμβάσεις, ενώ στην πραγματικότητα παρείχε στην εναγομένη υπηρεσίες τακτικού προσωπικού, εφόσον εργαζόταν συνεχώς και αδιαλείπτως μέχρι τις 30-8-2009 ως φορτοεκφορτωτής στο σταθμό των ΚΤΕΛ στην Αθήνα, με πλήρες ωράριο καθημερινά επί πέντε ημέρες την εβδομάδα, υπαγόμενος στο πρόγραμμα της εναγομένης-εργοδότης του, απασχολούμενος υπό τις εντολές και οδηγίες αυτής και των οργάνων της, τα οποία καθόριζαν τον τόπο, τρόπο και χρόνο της εργασίας του, υποχρεωμένος να συμμορφώνεται με αυτές. Συνεπώς, κάλυπτε πάγιες και διαρκείς λειτουργικές ανάγκες της εναγομένης, και η ανανέωση των ορισμένου χρόνου συμβάσεων εργασίας του καθόλο το παραπάνω χρονικό διάστημα, δεν δικαιολογείται από κανένα από τους παραπάνω αντικειμενικούς λόγους, ούτε και την υπαγόρευε εποχιακή ανάγκη, αφού η απασχόλησή του ήταν συνεχής καθόλη τη διάρκεια του έτους. Ενόψει των ανωτέρω, η μεταξύ των διαδίκων σχέση είναι αυτή της σύμβασης εργασίας αόριστου χρόνου κατά ορθό νομικό χαρακτηρισμό και πρέπει να αναγνωρισθεί ο πραγματικός χαρακτήρας της σχέσης αυτής, αφού, όπως προεκτέθηκε, στην ελληνική έννομη τάξη, ανεξάρτητα από το χρόνο ενσωμάτωσης της προαναφερόμενης οδηγίας με τα μνημονευθέντα π.δ., η διασφάλιση των εργαζομένων από την καταστρατήγηση των δικαιωμάτων τους, με την προσχηματική επιλογή των συμβάσεων ορισμένου αντί αορίστου χρόνου, αντιμετωπίζεται βασικά με τη διάταξη του άρθρου 8 παρ. 3 ν. 2112/1920, σε συνδυασμό με τα άρθρα 281, 671 ΑΚ, 25 παρ.1 του Συντάγματος ως ισοδύναμο νομοθετικό μέσο. Εκτός τούτου, στην προκειμένη περίπτωση η χρονική διάρκεια των ενδίκων διαδοχικών συμβάσεων εργασίας, που καταρτίστηκαν μεταξύ των διαδίκων, είναι μεγαλύτερη από δύο έτη, αυτές καταρτίστηκαν με τους ίδιους όρους εργασίας και δεν μεσολαβεί

μεταξύ τους χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των σαράντα πέντε (45) ημερών (αρθρ. 5 του ν.δ. 81/2003, όπως τροποποιήθηκε με το άρθρο 3 του π.δ. 180/2004 και ίσχυε κατά το χρόνο δημοσίευσης της πρωτόδικης απόφασης). Συνεπώς, επί των συμβάσεων αυτών εφαρμόζεται το τεκμήριο της παρ. 3 του άρθρου 5 του άνω π.δ., σύμφωνα με το οποίο τεκμαίρεται ότι με αυτές επιδιώκεται η κάλυψη πάγιων και διαρκών αναγκών της επιχείρησης της εναγομένης, με συνέπεια τη μετατροπή αυτών σε μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου. Από το γεγονός δε ότι ο Κανονισμός των ΚΤΕΛ, που έχει ισχύ νόμου, προβλέπει διαφορετική διαδικασία για την πρόσληψη του τακτικού ή έκτακτου προσωπικού, με συνέπεια ο εργαζόμενος που προσλήφθηκε χωρίς την τήρηση των προϋποθέσεων του άρθρου 5 π.δ. 229/1994, να μη μπορεί να ενταχθεί στο τακτικό προσωπικό, δεν συνάγεται, κατά τα προεκτεθέντα, και απαγόρευση για την αναγνώριση του πραγματικού χαρακτήρα ορισμένης σχέσης κατά τη δικαστική διαδικασία, ενώ πρέπει να σημειωθεί ότι, από τους αντικειμενικούς λόγους του άρθρου 5 του π.δ. 81/2003 που δικαιολογούσαν τη χωρίς περιορισμό ανανέωση συμβάσεων εργασίας ορισμένου χρόνου, μετά την αντικατάσταση του άρθρου αυτού με το άρθρο 3 του π.δ. 180/2004, απαλείφθηκε η περίπτωση της επιβολής της σύναψης σύμβασης για ορισμένο χρόνο από διάταξη νόμου ή κανονιστική διάταξη. Κατόπιν αυτών, ο ενάγων, ο οποίος κάλυπτε πάγιες και διαρκείς ανάγκες της εναγομένης, απασχολούμενος υπό τις εντολές και οδηγίες αυτής και των οργάνων της, τα οποία καθόριζαν τον τόπο, τρόπο και χρόνο εργασίας του, υποχρεωμένος να συμμορφώνεται με αυτές, συνδέονταν πράγματι με την εναγομένη, από 6-6-2005, με μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και όχι με σχέση εργασίας ορισμένου χρόνου, κατά ορθό νομικό χαρακτηρισμό της ένδικης σχέσης, αλλά και λόγω της μετατροπής των συμβάσεων του (ενάγοντος) σε σχέση εργασίας αορίστου χρόνου, κατ' εφαρμογή των

διατάξεων του άρθρου 5 π.δ 81/2003, που εναρμόνισε την εσωτερική έννομη τάξη με τις διατάξεις της παραπάνω κοινοτικής οδηγίας. Συνεπώς, η από 30-6-2007 καταγγελία της σύμβασης εργασίας του ενάγοντος, που έγινε χωρίς να τηρηθούν οι προϋποθέσεις της εργατικής νομοθεσίας για τήρηση εγγράφου τύπου και καταβολή αποζημίωσης, είναι άκυρη και η εναγομένη, αρνούμενη έκτοτε να αποδέχεται τις υπηρεσίες του, περιήλθε σε υπερημερία, μεν συνέπεια να οφείλει σε αυτόν μισθούς υπερημερίας για το αιτούμενο με την αγωγή χρονικό διάστημα, από 1-9-2009 μέχρι 31-5-2010, συνολικού ποσού, με βάση τις μηνιαίες αποδοχές αυτού κατά τον τελευταίο μήνα της εργασίας του, 11.573,61 ευρώ (1.102,25 ευρώ X 9 μήνες=9.920,25 + 1.102,25 ευρώ επίδομα εορτών Χριστουγέννων 2009 + 551,11 ευρώ επίδομα εορτών Πάσχα 2010).

Κατ' ακολουθία των ανωτέρω, η ένδικη αγωγή πρέπει να γίνει εν μέρει δεκτή ως ουσιαστικά αβάσιμη και να αναγνωρισθεί ότι ο εναγόμενος συνδέεται με την εναγομένη, από 6-6-2005, με ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και η ακυρότητα της ως άνω γενόμενης καταγγελίας της εργασιακής του σύμβασης, υποχρεούμενης της εναγομένης να τον απασχολεί στην ίδια, όπως και πριν από την απόλυσή του θέση, με την καταδίκη της σε χρηματική ποινή υπέρ αυτού (ενάγοντος), ύψους 100 ευρώ για κάθε ημέρα άρνησής της να τον απασχολεί, να υποχρεωθεί δε η εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα για μισθούς υπερημερίας του επίδικου χρονικού διαστήματος το ποσό των 11.477,04 ευρώ, αναγνωριζόμενης της οφειλής της για την ίδια αιτία (μετά τον εν μέρει περιορισμό του καταψηφιστικού αιτήματος) ποσού (11.573,61 - 11.477,04=) 96,57 ευρώ. Τέλος, λόγω της μερικής νίκης και ήττας των διαδίκων, η εναγομένη πρέπει να καταδικαστεί στην πληρωμή μέρους της δικαστικής δαπάνης του ενάγοντος και των δύο

βαθμών δικαιοδοσίας (άρθρα 178, 183, 191 παρ. 2 ΚΠολΔ), κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

Δικάζει κατ' αντιμωλία των διαδίκων την από 29-10-2014 έφεση κατά της 915/2012 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Αθηνών, που εκδόθηκε κατά τη διαδικασία των εργατικών διαφορών.

Δέχεται τυπικά και ουσιαστικά την έφεση.

Εξαφανίζει την ως άνω εκκαλουμένη απόφαση.

Κρατεί την υπόθεση και δικάζει επί της από 10-9-2009 αγωγής.

Δέχεται εν μέρει την αγωγή.

Αναγνωρίζει ότι ο εναγόμενος συνδέεται με την εναγομένη, από 6-6-2005, με μία ενιαία σύμβαση εξαρτημένης εργασίας αορίστου χρόνου και ότι η γενόμενη από την εναγομένη στις 30-8-2009 καταγγελία της σύμβασης εργασίας του είναι άκυρη.

Υποχρεώνει την εναγομένη να αποδέχεται τις υπηρεσίες του ενάγοντος στην ίδια θέση και με τους ίδιους όρους, όπως και πριν από την απόλυσή του, με την καταδίκη της σε χρηματική ποινή υπέρ αυτού, ύψους 100 ευρώ για κάθε ημέρα άρνησής της να τον απασχολεί.

Υποχρεώνει την εναγομένη να καταβάλει στον ενάγοντα το ποσό των έντεκα χιλιάδων τετρακοσίων εβδομήντα επτά ευρώ και τεσσάρων λεπτών (11.477,04) και αναγνωρίζει ότι αυτή είναι υποχρεωμένη να του καταβάλει το ποσό των ενενήντα έξι ευρώ και πενήντα επτά λεπτών (96,57).

Επιβάλλει σε βάρος της εναγομένης-εφεσίβλητης ένα μέρος των δικαστικών εξόδων του ενάγοντος-εκκαλούντος, και των δύο βαθμών δικαιοδοσίας, το οποίο ορίζει στο ποσό των πεντακοσίων (500) ευρώ.

Κρίθηκε κλπ

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

